

(המשך מעמוד 29)

שיתוף הפעולה האוטומטי בין "הארץ", משה שמיר, נאולה כהן ושימרון פרס הוא שדחה את חני כור לשרשרת מעשים מטופשים.

מנחם בגין, שנכח במליאה, ביקש מעור וייצמן להגיב מיד. אחרי שסיים פרס את דבריו, עלה וייצמן על הדוכן. דבריו היו שקולים למדי. הוא הודיע שלא קיבל שום דיווח מידי האלוף מט, ושקרא על העניין רק בהארץ. הוא ציווה זה עתה על הר"ח. אלוף מט לבוא אליו ולמסור לו דו"ח. אם אכן אמר אלשכעה מה שייחוס לו, העניין הוא חמור ויוסקו מסקנות נמרצות. אך בינתיים אין לפעול בחופזה. באותו זמן פעלתי גם אני כדי להשיג גירסה מוסמכת של דברי אלשכעה. מפי אלשכעה עצמו. לא הצלחתי להשיגו בי טלפון בשכם, והזמן דחק. כי התקרב תורי לנאום. התקשרתי עם מקור פלסטיני מהי מן ביותר בגדה, וביקשתי להשיג גירסה מוסמכת כזאת. המקור הודיע לי שכבר יש בידו הגירסה של אלשכעה. הוא קרא אותה בטלפון. ואני רשמתי, בו במקום מילה במילה, תוך תירגומה לעברית. (הי שבוע הודיע לי אותו מקור כי מייד אחרי אותה שיחה שלי עימו, וכדי להיות בטוח לגמרי, הוא התקשר שוב עם אלשכעה וקרא באוזניו את הדברים שמסר לי. אלשכעה אישר גירסה זו שוב).

בהגיע תורי לנאום, הודעתי שיש בידי גירסה של אלשכעה. מייד החלה סערה מפוברקת שניה. כמה מאנשי הליכוד, יחד עם אנשי ההתחיה ואחרים, התחילו לצר רוח שאני סוכן אש"ף, שאני עומד לקרוא הודעה של אש"ף, וכיוצא באלה דברי ריהסתה פרימיטיביים, מן הסוג שהפך שיגרותי בכנסת התשיעית, שבה אין איש שומר על כבוד הכנסת ורמתה. קראתי את ההודעה. אלשכעה חזר בה וקבע כי הסביר לאלוף מט שאפשר להיבין, וגם להצדיק את פיגועי הפיזיון, כל עוד משך הכיבוש.

הגירסה היתה הרבה יותר סבירה מאשר ידיעת-הודוון שפורסמה באותו בוקר ב"הארץ". אולם גם בה חסרה הקביעה שאלישכעה מגנה (או לפחות אינו מצדיק) הריגת נשים וילדים. ציינתי זאת מעל דוכן הכנסת, וגינתי מחדל זה.

כדיעבד ברור לי שכאשר חיבר אלשכעה את תמצית הדברים שאמר לאלוף מט, לשם פירסום, הוא לא היה עדיין מודע למחזורי השרים שהחל. אני מאשים את עצמי על שוא עשיתי מאמץ נמרץ יותר לבוא עימו במגע באותו בוקר, ולהסביר לו את מחות הפרישה. אין לי ספק ששכעה היה מפיכיר דעת-הקהל הישראלית שאיני מצדיק הריגת חפים-משע.

למרבה הצער הייתי רחוק לכנסת, ולא יכולתי לזווג.

פרק 4: כדור השלג

ב ינתיים התגלגל כדור-השלג, והי ממשלה נגררה באווירת ההיסטריה שנוצרה. הוחלט — איני בטוח על-ידי מי,

אל"מ לונץ רוקד עם גושי-אמונים ופליציה לנגר בבית-המישפט

פורסם מעולם, ולא הובא לפני כל מוסד שהוא. אם הוא קיים ביכלל — ואני מפקפק בכך — הרי היה בפירסומו מעשה חסר-אחריות מאין כמוהו, שהרי היה מגילה שיטות-פעולה חשאיות של השרותים, ואולי גם מרגלים ומלשינים שלהם.

חוץ מזה ידעו תועמלני השילטון לספר כי אלשכעה הוא יו"ר של ועדת-תיאום חשאית מטעם אש"ף בשטחים המוחזקים. בכך אין כל הפתעה — מכיוון שכל ראשי-העיריות הם אוהדים גלויים של אש"ף, סביר להניח, כי כולם מתואמים, איכשהו, במוסדות בלתי-רשמיים בחסות אש"ף.

בינתיים היה העניין תלוי וטוי מר לפני בית-המישפט הגבוה לצדק. רבים בצמרת ישראל — ואולי גם שרי-הביטחון עצמו — התפללו בפתר-ליכום שבית-המישפט יחזיק את הממשלה מן הצורך לכצע את הגירוש.

בעלי-התבונה כבר הבינו אילו תוצאות הרוח-אסון עלולות להיות לגירוש, אם יבוצע.

ב-20 בנובמבר נימקתי בשם סיעת שלי מעל דוכן הכנסת הצעה להביע אי-אמון לממשלה, ביגלל פרשה זו. גם רק"ח הגני שה הצעה דומה. שתי ההצעות נדחו. הרי מערך ושי" נמנעו.

בנאומי גוללתי בצורה עניינית את התפתחות הפרשה, שלב אחרי שלב. הבית (המשך בעמוד 52)

דרדת מן העין, מבלי לאכזר את יוקרתה בשטחים המוחזקים, ומבלי להשוות את עצמה להתקפה פרוץ עה מצד הפאשיסטים כממשלה ומחוצה לה.

למחרת מעצרו של אלשכעה נסעתי ל-שכם ונפגשתי עם חברי מועצת-העירייה שהתפטרה. שאלתי אם הם מוכנים לפשר רה, שעל פיה יוחזר אלשכעה לתפקידו כראש-העירייה, אחרי שיצהיר חד-משמדי עית שהוא מתנגד להריגת נשים וילדים. הודיעה הכללית היתה חיובית, ועוד באר חו יום העברתי הצעה זו לשר-הביטחון, לאחר מכן נפגש וייצמן עם מישלחת של ראשי-עיריות מתונים, ואלה הציעו לו הצעה דומה.

היה נדמה כי מערכת-הביטחון נוטה לפיתרון זה, ובאותו יום פברתי כי העניין עומד להסתיים. אך קרה ההיפך.

וייצמן הביא את העניין לפני ועדת השרים לענייני-ביטחון, ושם נדחתה הצעה. מנחם בגין היה נגד. אריק שרון פסל אותה מכל וכל. וגם עור וייצמן עצמו לא התייצב מאחריה. אני מניח שהי נסיבות הפוליטיות הפנימיות הניאו אותו מלעשות זאת, מה גם שפרשת אילון-מורה הסעירה את הרוחות.

בלית ברירה, נאלצה מערכת-הביטחון להמציא "קופת שרצים" כדבריה, התלוי ייה לה מאחורי אלשכעה. חומר זה לא

אך סביר להניח כי ראש-הממשלה היה שותף לעניין — כי אלשכעה יגורש מן הארץ, ובינתיים נכלא האיש בכלא רמלה. המשך הדברים ידוע. אשתו של אלשכעה, עינאיה, הגישה עתירה לבג"ץ, כדי למנוע את ביצוע הגירוש, והשיגה צו מניעה זמני. כל ראשי-העיריות וחברי הר מועצות בגדה המערבית וברצועת-עזה התפטרו מתפקדיהם. עיתוני-העולם הפכו את העניין לסנסציה עולמית, וכולם — פה-אחד, באחדות-דעות נדירה — גינו את ממשלת-ישראל. ניו-יורק טיימס, אחד העיתונים הפרו-ישראליים ביותר בעולם, פתח כמילים: "ישראל הופכת את הצעת האוטונומיה לערבים הפלסטיניים למעשה-הונאה... היא מתגרה אף במנהיגים הר מתונים בגדה המערבית, דוחפת אותם ל-עמדה עוינת וקושרת אותם לאש"ף. כיר צד מבקשים הישראלים לשאת-ולתל עם אנשים שמנוי וגמור עימם להשפילם — הרי זה כימעט מעבר לתחום ההבנה... הכותרת: "מעשה-השטות בגדה המערבית".

לבסוף ניצורה גם מצריים, והוהירה את ממשלת-ישראל בשקט. ארצות-הברית עשה תה זאת בגלוי. עצרת האו"ם קיבלה כימי עט פה-ראחד החלטה לגנות את ישראל על פרשה זו.

בשלב זה כבר היה ברור, כי מערכת-הביטחון אינה מאושרת מן המצב. אך היא לא ידעה כיצד

חיבוק הדב: מאיר וילנר ותופיק טובי מחבקים את בסאם אלשכעה ביום שיחרורו